

СТИВЪН КРОС

**ДЕРМА
ЗА ЛИЦА**

РЕПОРТАЖИ ОТ ПЛАТОНΙΑ

МОНТ

Съдържание

Пролог: Колонията на блажените	5
1. Свадата	29
2. Нова звезда	45
3. Жертвата	49
4. Изповедта на Рапошляв	53
5. Признанията на Александър	72
6. Процесът: Планетата срещу Рапошляв. Обвинението	82
7. Любов и наказания	86
8. Спомените на Александър	109
9. Свидетел на обвинението № 1: просякът	113
10. Разказът на Харпалика	138
11. Надежда	154
12. Маската	156
13. Свидетел на защитата № 1: барманът	162
14. Свидетел на защитата № 2: първата танцьорка	175
15. Медиите	183
16. Свидетел на обвинението № 2: втората танцьорка	189

17. Среднощен разговор	204
18. Свидетел на защитата № 3: третата танцьорка	206
19. Свидетел на обвинението № 3: сервитьорът	212
20. Съдията	226
21. Съдебните заседатели	227
22. Полицаяте	231
23. Адвокатът	236
24. Полицейският патрул свидетелства	241
25. След интермедията	243
26. Неочакван свидетел	244
27. Рапошляв и Александър: един срещу друг	247
28. Последният свидетел	249
Епилог	254

Пролог

КОЛОНИЯТА НА БЛАЖЕНИТЕ

1

Колонията! Ах, Колонията! Мечта за малки и големи! За борещи се с живота и за презадоволени! За търсеци мястото си под слънцето или за успели в своето поприще. Звезди от най-различни браншове мечтаят за живот в Колонията. Мечта за блясък, безгрижие и слава. Мечта на сериозни и авантюристи. Най-популярната мечта. На нея един се отдава за пет минути, докато е под душа. Друг понякога съвсем сериозно си вярва, че може да го постигне. Някой пък си мисли, че ако не той, то детето му ще прояви заложби и ще иде там. Дори плаща на шарлатани, които лъжат лековерните, че могат да открият рядката способност у пъпчивото им отроче и след няколко урока то да я прояви. Малко знаем за Коло-

нията. Все градски легенди и светски клюки. Много са масовите заблуди и на някои от тях са посветени следващите редове.

Хората и там си имат проблеми, не са галениците на живота, за каквито ги смятаме. Виждаме и познаваме лицата им: те красят именити държавници, актриси, крупни индустриалци и всякакви палячовци, посветили живота си на своята суета. Сънуваме ги и искаме да ги имаме. Пестим, за да ги придобием, или се отдаваме на игри на късмета с надеждата да ни се случи малко вероятното – да спечелим веднъж, но достатъчно, за да си позволим подобно лице. Рядко се замисляме, че под него се крие колосален труд, лишения, а и не винаги щастливи спомени.

Лице се създава лесно. Синтетичната му тъкан е позната от преди век, а днес производството ѝ е усъвършенствано. Останалото са матрици, по които могат да се отлеят виртуозни черти. Съобразени с естетическите норми, така че да задоволят и най-взискателните. Изчислени с необходимия компромис между модерно и непреходно, така че чертите да са хем класически, хем да провокират симпатии с нещо ново, непознато и оригинално. Програма се грижи за уникалността на чертите, за това да няма никога напълно идентични. Лицата могат да си приличат, не и да се повтарят. Дори природата е допускала през

вековете съвпадения и двойници, но на поточната линия за синтетични лица това е невъзможно.

Трудно обаче се одухотворява лице. Синтетичната тъкан напълно имитира естествената. Всички знаем, че е по-добрата. Не е доказана разлика в чувствителността, макар да е популярно твърдението, че при синтетичната усещанията са по-приятни. Безспорно е обаче, че природата създава и по-семпли, далечни от идеалите ни за красота лица, а произведените от човешкия гений са винаги съвършени. Това би трябвало да е достатъчно, за да бъде преобърнат света или най-малко ценностите му, но красотата си остана толкова недостъпна, колкото е била винаги. При все, че синтетичните черти са изработени от най-даровитите художници и дизайнери, присадените лица стоят като чужди, личи, че са изкуствени, човек прилича на андроид – ако не са одухотворени. А това технологично не може да се постигне. Около десет хиляди са творците, които могат да одухотворяват лица. Присажда им се синтетичното, носят го известно време, тоест работят по него, творят го. А завършат ли го, продават го. Те са тези, за които е създадена Колонията, но с времето се наложи на нея да заживее и многоброен обслужващ персонал. Творците не винаги са способни да се грижат за себе си сами. Не е каприз, с каквито впечатления сме останали, подведени от звездните

хроники. Отдадени са на работа, макар да ни е трудно на нас, занимаващите се с други дейности, да я приемем като такава. Всеобща е заблудата, че те са богати безделници, отдадени на хедонистични наслади, на безкраен купон и разточителство. Най-голямата заблуда е, че са лекомислени. Трудно ще откриете и един лекомислен сред тях. При това, той няма да е от тези, които са открили дарбата си в детските години. Истина е, че творците на лица слабо познават нашите проблеми и почти нищо не знаят за живота ни, но и ние не знаем много за тях. Били са деца на най-нормални родители. На пет са тръгнали като другите на училище. Не са съзнавали дори защо нямат приятели. Защо другите странят от тях или им се присмиват. Понякога подигравките са били жестоки. Може само да се гадае колко таланти са погубени още в най-ранна възраст. Спрели са развитие, дарбата им се е обърнала в болест и вместо да творят в Колонията, гаснат в някой санаториум или живеят без представа за своите възможности. Неудовлетворени, мразещи всичко около себе си. В началото проявата на дарбата не буди възхищение, а враждебност. Опитайте да си представите израз на възрастен, изписан върху иначе невинни детски черти. Трудно е, нали. Но това се случва в началото с тях. Родителите им не забелязват. Свикнали са с лицето на детето си. Не виждат нищо

нередно, защото то е тяхната светлина, тяхната обич. Прави впечатление на другите възрастни, но и те не са в състояние да разберат какво е, освен най-прозорливите или специалистите. За останалите то е просто едно антипатично създание. Връстниците му обаче забелязват разликата, макар че не са наясно на какво се дължи, и не разбират що за същество е това – нещо като тях и нещо не като тях.

То е като всички останали деца, но в същото време притежава и това, което те разпознават само при големите, а големите имат власт над децата. И ако нещо, необяснимо напомнящо за тази власт, е изписано върху лицето на дете, то останалите деца го тълкуват като агресия. И на въображаемата агресия отвръщат с истинска.

При това те са много и са еднакви, а то е само едно. Спасение намира, без да съзнава какво прави, в дарбата си. Самотата я усилва, а тя още повече го отдалечава от останалите. И тъй – затворен кръг. Докато различното или го погуби, или го прати в Колонията, ако бъде разпознато. Но дори и това да се случи, е още рано да се говори за щастлив завършек на приказка. Напротив: начало е на по-сериозно изпитание. Никое от тези деца не е избрало самò участта си. Още му е било рано да осъзнае, че е творец на лица, а дори да му е минавало през главата, то е защото децата мечта-

ят за какво ли не, а мечтите са си мечти – реалността е винаги различна.

Изведнъж се озовава в един чужд свят. Свят на възрастни, в който то само трябва да се превърне във възрастен. Да порасне за кратко духом толкова високо, колкото повечето от хората не израстват за цял живот.

Първо трябва да се справи с травмата си, а тя е тежка, с нея няма да може да твори. Не го ли направи, наясно е, че това ще е краят му. Колонията е последното му убежище, в което може да бъде социално същество.

Трябва да забрави дюдюканията и плясканията по врата. Дъвката по косата си, зелената като жаба хрчка, която някой му е окачил като медал в едно от междучасията, за смях на всички момичета, че дори на онова скромното, черноокото, което в повечето случаи го е защитавало. Трябва да забрави виковете „изрод“, да се отърси и от чувството за вина, и от омразата към тези, които са я предизвикали.

Трябва да забрави за страха си от децата, защото това е израз, който се отпечатва по лицето, а никой няма да пожелае да купи лице, което показва страх от деца. Трябва да приеме, че всичко, което му се случва, е желано от самото него. Защото иначе ще се получи робско изражение, примирено, напомнящо

добиче. Кой ще купи такова лице! Не е лесно обаче да се приеме нещо, което не е вярно. Лъжата също се отпечатва. Известно време бяха модни лицата на симпатичен мошеник и ги купуваха разни телевизионни водещи и водещи на сънища, но остави ли се от първото лице този отпечатък, той се превръща в неизменен стил, а всички знаем колко бързо ни втръсват лъжливите лица.

За да има бъдеше подобен хлапак, сам трябва да открие в принудата си свободата. А на това не са способни да те научат дори възрастните на острова. Трябва сам да станеш възрастен, че да го постигнеш.

Провалът е равносителен на смърт. Успехът – на бърз растеж, на цената на напълно погубено детство. И силен характер, който извън Колонията е осъден на самота. В най-добрия случай от едно такова хлапе излиза звезда. Име, което е достатъчна гаранция за качество от най-висока величина. Всички сме чели или чували какви хонорари получават. Но огромните печалби не им осигуряват неземни наслади, а още по-малко спокойствие.

С много творци се запознах, повечето успешни. Всякакви чудаци: от истински поточни линии за одухотворяване, създали стотици образи за най-богатите от средната класа, до изтънчени дендите, продали по двадесетина творби, но всяка за десетки, а понякога

и за стотици милиони. Обсебени от музите експериментатори, задали не веднъж, не дважд модната линия и обърнали естетическите възприятия на масата. Предложили продукт, който по-късно се превърнал в нрав, епоха със свой колорит, история, без която нямаше да бъде цялостно и завършено съвремението ни. Просто занаятчии, създали си стереотип, отглеждащи лица, така както се отглеждат плодове...

Какви ли не!

Така и не видях един, които да е сигурен, че ще успее да завърши като предишното лицето, което носи, че ще му открие пазар и то ще бъде достойно оценено. Всеки живее в тревога и очакване. Всеки твори с надежда. Залогът е голям.

Трудно е да си намериш място в Колонията, но намериш ли го веднъж, почти невъзможно е да оцелееш, ако го изгубиш.

Навън за твореца е същото, каквото е било в детството му. Възрастните сме жестоки като деца към различните, само дето сме изгънчили начините си да ги наказваме. Знам историята на напуснали Колонията творци. Бързо губят средствата, които на всеки друг по света биха стигнали за цял живот. Обикновено са мамени или се опитват да купят онази любов, която от най-ранни години им липсва.

Обградени са известно време от ласкатели, които

дълбоко в себе си ги ненавиждат. Заради щастливото минало в Колонията. Заради славата, която са получили със стара своя творба. Заради това, че са се чувствали докоснати от божествата и все неща в този ред. Единици са случайте, в които някой от тях ще намери истинско приятелство и обич и ще заживее като обикновен човек, забравил изгнанието си в рая. Почти всички се разоряват и пропадат. В края на съсипания си живот, както в началото му, са обект на подигравка и на децата. Дори обаче онези – късметлиите, единиците, които имат любов, дом, нормален живот и сигурност, каквато в Колонията винаги им е липсвала, почти никога не са щастливи или ако са щастливи, то са щастливи въпреки дълбокото страдание. Болката, биваща дори физическа, че вече не творят, а нещо в тях – мрачно, рошаво, почти демонично, ги кара и иска, крещи в ушите им, драска ги отвътре. Разкъсва им сънищата с хладен кикот, гали ги под лъжичката или обхваща в тлеещ сърбеж гърбовете и шиите им. Най-вече дъвчи мислите им, докато ги превърне в блудкава каша. Творил ли е веднъж човек, трудно живее, спре ли.

Веднъж един такъв ми каза: като кастриран съм. И му вярвам. Често се усмихваше, говореше с наслада за миналото си, има и въображение, а и добрата среда, в която попадна, му помогна да запази матери-

алното си благосъстояние. Овладея стила на небрежен богаташ и обикна и да чете, и да пътува. Обикновено е душата на всяка компания – нещо, за което като подиграно някога хлапе е мечтал. Въпреки това има нещо тъжно в погледа му, а чертите си е успял да одухотвори единствено с печал.

Да се остане в Колонията дълго без реализирано лице, също не е приемлив вариант. Животът тук е много скъп, и за това ще стане дума малко по-надолу, но има и една друга, по-съществена причина. Едно лице се създава от порядъка на два месеца до десетки години. Не се ли закупи, остава върху твореца си. А той го чувства вече завършено, желае да започне ново. Появява се страха, че оттук-нататък само разваля шедьовъра си, изписвайки, без да е пожелал, нови и нови излишни контури. След отминаването на тъй наречения „съвършен етап“, вероятността да бъде продадено едно лице прогресивно намалява. Макар да има случаи, в които точно отлагането на продажбата е създавало шедьоври, творците рядко живеят с тази надежда.

Стават неспокойни. Започват да досаждат на агента си. Да го търсят по тридесет и четири пъти по телефона. Стават заядливи и го заплашват. Понякога го довеждат и до успокоителни. Веднъж един такъв нещастник ми сподели, че освен таланта да одухотво-

риват лица, творците притежават и дарбата да усещат кога обектът на тормоза им е в тоалетната или кога е в кулминацията на интимна среща, че да му позвънят точно тогава. Скоро агентът е уволнен, а каквото е преживял, това очаква и следващия след него, и следващия... А в това време завършеното лице започва да вехне.

Ден след ден творецът вижда в отражението си разрухата. Изписват се погубените надежди и огорчението. Кич от излишни преживявания. Скука и отегчение. Страх и непознатия почерк на демоничното в личността, което изкуството им до този момент е помагало да превъзмогнат. Усмивката става чужда, неизвестни сили са издълбали трапчинки, които правят израза ѝ непознат и обикновено напомнящ онова, което до преди ги е изпълвало с погнуса. Сърцето се преобръща при мисълта каква красота се погубва и не може да се спаси.

Те дори не я чувстват вече своя. Не са я създавали за себе си, че да я доизносят сами. Правили са я за непознат, позволили са усещанията на тази хипотетична личност да ги изпълни и когато са изпълнили желанията ѝ, искат да се освободят от нея, но тя не ги напуска, докато живеят с лицето ѝ.

Имат нужда от нова творба, но е болезнено, крайно болезнено да изхвърлят на боклука вече създаде-

ната. Някои намират сила и го правят. Други искат, но не могат. Останали са без средства, докато са работили по последното лице, са изхарчили спестяванията си от последния удар, ако изобщо са имали такъв.

Макар отгледането на лица да е най-доходното изкуство, не всички наградени с дарбата му, отдадени му и печелещи чрез него са знаменитости, а разходите са по-големи, отколкото незапознат човек може да предположи. И не става въпрос за звездни капризи. Пестеливостта и практичното отношение към материалното лесно изписва израза си по лицата, а такива лица не са от най-търсените.

Знаете, че си купуват лица най-често звезди от други браншове. Техният имидж отхвърля разумност към материалните средства, а именно техният имидж оказва въздействие върху модата и тъй се прехвърля по лицата на всички останали богаташи, които могат да си позволят да си купят лице. Отглеждащите лица имитират волно и неволно живота на евентуалния си клиент, за да създадат най-подходящото за него лице. Лицето, пред което той ще каже:

„Ето това е моето лице! Ти разкри душата ми! Това съм аз и по-добре си ме изживял, отколкото самият аз съм успял!“

Да добавим, че животът в Колонията е много скъп. Цените на най-обикновените битови продукти

и услуги са поне десетократно по-високи от където и да било другаде. В Колонията не се произвежда нищо друго, освен лица. Обслужващият персонал е от гастарбайтери, които нямат дарбата на творците, но имат куп други дарби. Виртуози в професията си, напористи и контактни, направили възможното и невъзможното да се доберат до Колонията, да поработят в нея, да спечелят бързо и възможно най-бързо да се оттеглят от този толкова чужд на обикновените хора свят.

2

Речено е, следите от всички изкушения започват от Колонията. Няма да го оспоря! Красотата тук е толкова многообразна, колкото навярно в най-богатото въображение, но и най-богатото въображение си има задръжките, каквито в Колонията не познават. Знае се, тук бракове няма. Истина е, че и мъже, и жени често сменят партньорите си. Приема се като нещо напълно естествено и дори морално. Но е легенда, че се дължи на хиперсексуалност, лекомислен хедонизъм, упадъчен нрав. Причината да са рядкост стабилните връзки е следната: и създателите на лица, като всички останали, също се привързват към лица. Страдат, като се разделят с лицето на любимия или

любимата. Не винаги са в състояние да го възприемат с новото лице, което често е не само лице, а и изписан с чертите му нрав.

Едни, именно за да не се привържат и да не страдат от този, когото неизбежно ще изгубят, избягват връзка. Други, след като са се опитали да я създадат и почти са успели, започват да желаят на любимия или любимата да не успее да продаде лицето си, за да си остане при тях, а подобен егоизъм се отразява върху лицето, което сами обработват.

Има и такива, които след щастливия ден на продажбата разбират, че с лицето са изгубили и човека до себе си. Онзи, с когото някога са се срещнали. Когото са обикнали. Започват да го търсят в друго лице, което повече прилича на любовта им, отколкото този, който до вчера е бил любовта.

Всичко това се е отразило на интимното им общуване и е довело дотам, че смяната на партньора в колонията е по-скоро препоръчителна, а официални бракове не се сключват. Но, уверявам те, няма да намериш никакви храмове на Афродита и Ищар. Няма никакви жрици, които да се отдават в тяхно име. Няма да видиш компания от разгърдени нимфи да лудува из централния парк. Едва ли ще срещнеш повяхващата русокоса богиня, чиято цел изглежда е да кръстосва плажа, клатушкайки прелести, и да чака

такъв като теб, за да го разглови от секс. Но ако все пак я срещнеш, можеш да бъдеш сигурен, че тя не е творец на лица. Турист като теб е, любител на фриволните игри. И двамата сте били подведени от художествената измислица на авторите от индустрията за филми и електронни сънища. Има един-единствен нощен клуб, в който се вихрят сексуални оргии, но хубавиците са гастарбайтерки, професионални компаньонки; подобни клубове има навсякъде по света, разликата е единствено в цените. В Колонията е поне петдесет пъти по-скъпо.

Имал съм контакти с жени от Колонията, с една – и интимна връзка. Дълги месеци бях болен и щастлив. Погълнат в друга истина, задъханото ми съзнание не можеше да я приеме, а как ли би могло да я осмисли. Не беше просто тръпка, а сякаш цялата природа ми откриваше най-нежното греховно изживяване, най-дълбокото откровение. Като че ли всички предишни докосвания бяха бледи фантазии, несполучливи имитации на истинската страст, като че ли тя бе достъпна за малцина тайна – за която светът говори, а не познава. Дори най-разюзданите 11R продукции и електронни сънища, посветени на фриволната същност на създателките на лица, приличаха на сковани пипания на учещи се на ласки юноши, сравнени с бясното ѝ сладострастие. След като опиянението ми отмина,

разбрах причината за силните ми впечатления.

В действителност, те не са по-сексуални от жените въвн от Колонията. На мнозина ще се сторят дори сдържани. Много хубавици предпочитат да прекарат нощта с хубава книга, вместо с добър любовник. И е обяснимо. Тук го няма ефектът на забранения плод. С когото и да си, с която да си, не нарушавате правилата. Не се налага да се борите с изкушението и да се подмамвате. Да ви обливат топли и студени вълни. Да гоните мислите си и да не успявате. Да отбягвате погледи и всяка възможност за случайна среща. Цялото отлагане – да усилва повече желанието, докато накрая не сте способни да му устоите. Няма го усещането, че се освобождавате – от себе си и своите задръжки. Тук задръжки няма. Нещата са прости и ясни, лишени от очарованието на греха. Изгубили значима част предизвикателство.

И все пак онази жена едва не ме влуди. Всъщност, влуди ме. Докато трая връзката ни, тя ми се яви в три лица. Вдъхновение ѝ бях, бързо завършваше творбите си и аз се прощавах с единия ѝ образ, за да я намеря в следващ. Но тя бе дълбоко под образите – една и съща, невидима. Приключение, достатъчно да ме накара да се влюбя доживот в идеята за нея, да я търся до края на дните си в различни жени и да не я открия. Но не, не това бе магията. Нито нейната, нито на дру-

гите създателки на лица.

Те са истински. Това е всичко. Ние, техните съвременници, имаме по телата си стотици или хиляди импланти. Заради поверието, че имплантите пречат да се одухотвори лице, творците на лица оставят телата си чисти. Носят само двата задължителни баркода, удостоверяващи самоличността им. В много редки случаи си слагат изкуствени зъби и само при опасност за живота могат да подменят вътрешен орган със синтетичен.

За това и жените в Колонията ухаят на себе си. Ползват само парфюми, останалото е въпрос на лична хигиена, но ароматът, който отделят телата им, не се изчислява от десетки компютри.

Естествена е и харизмата им, не я усилват с индукционна корона. Лещи не подменят блясъка на очите им, а за това се грижи единствено настроението им. Няма вграден апарат, който да контролира оргазма. Нито мускулни стимулатори, а уменията на тялото им са си техни. Наследствени и развити.

Вероятно и техните кожи отделят онова наркотично вещество, което днес е известно като „екстрактът на фаталните жени“, но нямат филтри, които да го извличат от останалите примеси в потта, както е при повечето ни любовници.

Жена без импланти за любов няма какво друго да

отдаде, освен себе си. И го отдава, без остатък!

Казах, че понякога, макар и рядко, и в Колонията има дълги връзки. Чувал съм любовна история, в която един мъж тъй обикнал лицето на партньорката си, че когато тя го продала, той го последвал. Напуснал Колонията, в която живеел от дете. Примирил се с враждебния свят и преминал през много перипетии, докато спечели любовта на актрисата, която закупила лицето. Известно време живели щастливо, но минала модата на това лице. И актрисата трябвало да избира: или радостта на любимия си, или кариерата си. Сметнала, че ако толкова я обича, ще я възприеме и с новото лице. Но това не се случило. Той направил всичко за да се самозаблуди, че още е влюбен в нея, но хлад, мрак и безчувствие го изпълвали, животът му се превърнал в мъчение, докато накрая не издържал и поощрен донякъде от самата си партньорка, която със сълзи на очите му казала: „Следвай любовта си!“, тръгнал отново след лицето. Спечелил и следваща му носителка, а то веخنело с годините. Старостта не прощава дори на гениално сътворени лица. Сам творец на лица, с възпитани на капризност към красотата сетива, той виждал по-добре от всеки друг как образът ѝ се изкривява. Става непривлекателен, дори отблъскващ. Няма я вече хармонията, стремежът към развитие. Като ограбена градина е, обедняла

откъм емоции. Малкото, които са останали, приличат на сухи дървета, изписани с дълбоки бръчки. Боляло го е, но все повече я е обикнал.

Но и тя сменила лицето си. Похарчила всичките си спестявания за младо, за да го направи щастлив. А той за трети път изоставил любима, за да последва лице.

То пък се върнало при тази, която някога го сътвори-рила. Понеже с годините творбите ѝ все по-слабо се търсели, с продажбата на последната искала да приключи дейността си, но парите ѝ не стигнали дори за необработена синтетика и с тях успяла да си купи повечинялото, погубено от употреба, произведено някога от самата нея, лице. И когато заживяла със стария си партньор, изпитала чувството, че винаги са били заедно, че никога не я е напуснал, защото обичал най-красивото от нея – нейното вдъхновение, твореца у самата нея. Лицето ѝ. Единственото ѝ истинско лице. Скоро го продала на самата си Смърт. Разказват, че нейният партньор сега живее с нея.

Макар историята отдавна да е част от градския фолклор и постоянно се преразказва, като някой сладкодумец може да я поукраси тук-там, тя си е съвсем реална. Проучил съм я.

Има и една друга, която далеч по-малко хора знаят. Това е историята на един приятел. Той не е творец.

От персонала е. Живее от двадесет години със създателка на лица. Много е успешна. Почти през месец създава ново лице. Всяко носи сексимвол, звезда от масовата ни култура. Най-мечтаните, най-желаните лица одухотворява тя, а моят иначе тих и скромнен приятел е имал любов с всички тях. Не пропускам случай да му напомня, че би трябвало да е най-щастливият мъж, раждан някога. Има една любов, която му отдава най-съблазнителните жени. Буквално, без никакви емоционални противоречия. Получава ги всичките. Повечето ще кажат, че онези жени нямат само лица: имат рамене, гърди, бедра и дупета. Различни форми и гласове. Различни ухания и емоционалност. Да, така е. Но различните лица правят тъй, че и тялото да изглежда различно. И характерът. И уханието. Изобщо всичко.

Понякога отвръща кратко: „Да, късметлия съм!“.

Друг път, когато е по-тъжен, споделя: „Свикна ли с нея, губя я!“. Казвал ми е също: „Не знам коя е между всички тях!“ или „Ще ми липсват онези лунички“, „Сънувам я още със свити сърдито по детински устни, а беше толкова отдавна“, „А ако я изгубя някога. В претъпкано метро или на летище. Представи си го. Не сме се виждали дълго. Имаме среща. И при сто хубавици всяка твърди, че тя е моята любима. Знаеш ли какво ще се случи. Ще позволя на първата от тях

да ме хване за ръка и ще се доверя. Няма да разбере истинската ли е, или не. Няма да ми липсва истинската, защото не я познавам. „Защото съм докоснал лицето, което прави, не лицето, което има“, „Все пак я обичам.“

Каквото и да говори, няма да я напусне. Познава я по-добре, отколкото си мисли. И я обича достатъчно силно, че да заслужи блаженствата и адските мъки на тази любов.

Веднъж тя ми се изповяда. Изля душата си, плака, усмихва се. Объркваше се, противоречеше си, нарече се сто пъти глупава, но успя да събере отломките от мисли и сложила ръка на коляното ми, гледайки ме в очите, рече:

„Всеки път се случва! Знам колко тежко понася раздялата с всеки един от образите ми. Все едно откъсвам душата му, а това е изключително болезнено за него, но още по-лошо е, когато спре да го боли. Остава без душа. Мисли за нея, онази, която вече не съм, принадлежи на друга. Безкрайно чужда е, погубена за него. А аз давам всичко от себе си да го възкреса. Все си мисля, че е невъзможно, а трябва да го постигна. Да създам по-красива от предишната. Такава, каквато заслужава голямото му сърце. И го правя. Невъзможно е, но го правя. От по-красивата създавам още по-красива. От по-дълбоката – по-дълбока. Абсолютна

е изглеждала изгубената, до момента, в който създам абсолютната от поредната. И той се връща, придобива отново душата си, обиква я по-силно и от предишната. А знам, че приближава раздяла и ще е по-тежка от вече преживяната. Не искам да му причинявам болката, но тя е част от прекрасното в това, което ни свързва. И отново му я отнемам. До следващата. Богиня съм, която му се дарява чрез жреците си. Пренася ги в жертва, за да я има наладата. С всяка загива и част от него, но на мястото на мъртвото идва нещо по-силно... До деня, в който няма да съм способна да създам по-красиво лице.“

„Той те вдъхновява!“ – казах ѝ.

Тя наведе глава и тихо простена:

„Да. Егоистично е, нали?“

Не посмях да ѝ отговоря. Все още не съм срещнал друга толкова всеотдайна връзка. Държа на думите си, че това е най-щастливият мъж, раждан някога, но вече съм сигурен – подобно щастие не съм способен да понеса.

3

Охолство и лукс, разгул и несметни богатства – това не са думичките, които описват живота в Колонията. Това са външни страни. И ако има точна дума,

с която може да се назове този живот, то тя е „трескав“. Творецът на лица живее от мига, в който сложат мъртвото, синтетично лице на мястото на старото, до момента, в който го отдели от себе си. Трите или четирите минути слава и приятното усещане, че си е осигурил средства за създаването на следваща творба, са краткотрайно опиянение, от което сам бърза колкото е възможно по-скоро да излезе. Малко маймунджилъци пред камерата, интервю, в което казва неща, които не мисли. Кратък данък земна суета, по-скоро задължителен, отколкото истинско щастие от постигнатата цел, за която се е борил доста продължително. Нясно е, че отново трябва да застане под хирургическия нож. Да види онова отворително мъртво изражение в огледалото. Кукленско. По-скоро маска, отколкото лице. Стягащо като в калъп невидимото същество под себе си. Самите творци го наричат „бялата лепка“, а то буди погнуса и у далеч по-нечувствителни и нямащи усещане за одухотвореност на лицата хора.

Първите дни за повечето са кошмар. Има случаи, в които сами раздират синтетичната тъкан с нокти или остър кухненски прибор. Толкова е противен в началото мъртвешкият израз, че ги довежда до истерия и не могат да се овладеят. Други се връщат като парцали в клиниката, искат да им бъде подменен материала, а това е празен разход и загуба на време.

Новото синтетично лице е също като старото. Знаят го добре, но чувстват, че не могат да започнат, ако не направят това напълно излишно действие. Понякога даже се връщат по четири и по повече пъти.

Разказвали са ми и че понякога като основа остава болката и отвращението и върху тях каквито и впечатления да натрупват, лицето е несполучливо. Трябва да се постигне спокойствие, колкото и трудно да е в началото. После върху него да започне да работи новата идея, а за нея най-често е необходим и различен начин на живот. След време идва съмнението, че новото лице няма да бъде прието, че няма да бъде разбрано и закупено. Не бива да му обръщат внимание, защото подадат ли му се, знаят, че това е краят им. Мъчат се да забравят черните си мисли, понякога се държат налудничаво. Често са забавни, най-забавните хора на планетата, но сами не изживяват ведрото настроение, което създават. Те са някъде другаде. Дълбоко в себе си. В своята треска.